

به گرامیداشت زنده یاد بانو ناهید پهلوان

شورای دبیران آرمان، درگذشت بانو ناهید پهلوان را به همسر آن زنده یاد، عباس پهلوان، روزنامه نگار به نام و سردبیر مجله فردوسی، بانو عسل پهلوان، مدیر مجله و همهء بازماندگان و جامعهٔ فرهنگی ایرانیان تسلیت می گوید. در مراسم ختمی که با حضور جمعیت کثیری از اقشار مختلف مردم برای گرامیداشت یاد بانو ناهید پهلوان برگزار شد، این شعر از دکتر علیرضا نوری زاده در وصف این بانوی فرهنگی، حضار را متأثر ساخت.

ما کودکان "فردوسی"

معنای مادری را هم

در چشم های عاشق ناهید دیده ایم

ما لحظه جوانی پرشور را

در سفره معطر او آغاز کرده ایم

ناهید پر کشید و چشم های فرزندانش

در سالهای غربت و دوری دریا گریست

در مراسم بزرگداشت زنده یاد ناهید پهلوان، دو دخترش پونه و عسل، نوه اش جانانه و دامادش

سعید، و آقای عباس پهلوان از صفات برجستهٔ این بانوی میهن دوست گفتند. عباس

پهلوان، گفت: "ناهید، خواهرم، برادرم، رفیق ام، پدرم و مادرم بود"، و سپس افزود: برای سومین

بار یتیم شدم!

آقای علی رضا میدی و چند سخنران برجستهٔ دیگر در تقدیر از ناهید پهلوان سخنرانی کردند.

مرتضی برجسته، خوانندهٔ نامی و اردوان مفید نیز ترانه های را نثار روح او کردند. یاد بانو ناهید

پهلوان گرامی باد.

به گرامیداشت زنده یاد دکتر رضا قنادان زبان شناس و پژوهشگر نظریه ادبی

مراسم ختم و گرامیداشت یاد دکتر رضا قنادان در روز شنبه ۱۸ آگوست ۲۰۱۸ توسط کانون دوستداران فرهنگ ایران در هتل هیلتون مریلند با حضور جمعیتی از فعالان اجتماعی، فرهنگیان، نویسندگان و هنرمندان منطقه متروپولیتن واشنگتن دی سی برگزار شد. این کانون مردم- نهاد نزدیک چهار دهه است که هر هفته برنامه های فرهنگی، ادبی و اجتماعی برگزار می کند و توسط هیئت مدیره ای از فرهیختگان و کنشگران اجتماعی منطقه اداره می گردد. زنده یاد دکتر قنادان از ابتدای تشکیل با این کانون فعالیت نزدیک داشته است.

در این مراسم، بانو هما توکلی-قنادان که همواره یار زندگی و همفکر شادروان دکتر قنادان در نوآوری های فرهنگی بوده است، ضمن یاد کردن از صفات برجسته انسانی او، از ارجی که آن زنده یاد به عشق با همسر و خانواده می گذاشت، سخن گفت.

رضا قنادان در بیرجند به دنیا آمد و در همان جا به مدرسه رفت. پس از دریافت دیپلم دبیرستان به دانشگاه مشهد رفت و از دانشکده‌ی ادبیات و علوم انسانی آن دانش گاه در رشته زبان و ادبیات انگلیسی فارغ التحصیل شد. بعد از دانش گاه لنکستر در انگلستان در رشته‌ی ادبیات انگلیسی فوق لیسانس و سپس دکترا گرفت. وی سال‌ها با عنوان استادیار گروه زبان و ادبیات انگلیسی عضو هیأت علمی دانش گاه فردوسی (مشهد) بود وی تا یک سال پس از انقلاب سال ۱۳۵۷ در آن دانشگاه ادبیات انگلیسی تدریس می کرد.

دکتر قنادان پس از تعطیل شدن دانشگاه‌ها به آمریکا رفت و در دانشگاه‌های جرج تاون، دی.سی، ونیز کالج نوا به تدریس مشغول شد. او در سال های آخر حیات خود مسئولیت یکی از برنامه‌های انگلیسی آموزش و پرورش در شهر واشنگتن دی سی را به عهده داشت و در باره‌ی شعر و ادبیات فارسی به تحقیق مشغول شد.

در مراسم ختم زنده یاد قنادان، دکتر هادی بهار، بنیانگزار جلسات "عصرهای تاریخ" در واشنگتن دی سی، ضمن تجلیل از این شخصیت ادبی نوجو و پژوهشگر به آخرین مقاله او در آرمان شماره ۶ به نام "شعر ناب چیست" اشاره کرد و بخشی از آنرا خواند.

همراه پیام ها و سخنرانی های اهل فرهنگ در این جلسه، پیام تسلیت نشریه مطالعات فرهنگی آرمان که افتخار همکاری با دکتر رضا قنادان را در انتشار جدیدترین مطلب ایشان داشت، خوانده شد. مقاله "شعر ناب چیست" در بخش مقالات تارنمای آرمان موجود است:

<http://armanfoundation.com/wp-content/uploads/2018/07/articlerg.pdf>

شورای دبیران آرمان، در گذشت دکتر رضا قنادان را بار دیگر به خاندان گرامی ایشان و جامعه فرهنگی ایران تسلیت می گوید.

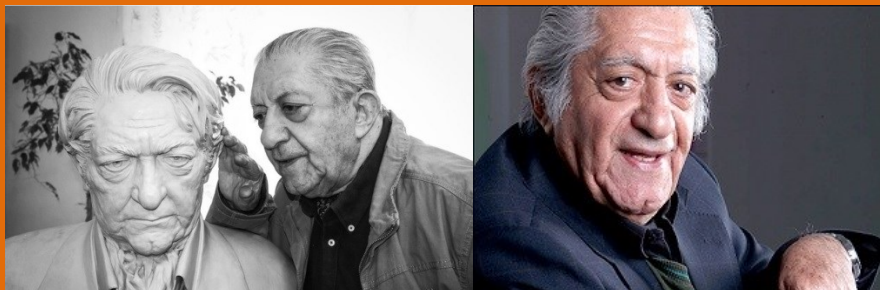
به یادبود

بانو عزیزه ضرغام افشار - سیاح زاده

بانو عزیزه سیاح زاده (ضرغام افشار)، از زنان پیشتاز زمان خود در دنبال کردن تحصیلات فنی، انسانی سرشار از مهر و فرهنگ دوستی و شریک زندگی و یار پژوهشگر ارجمند دکتر مهدی سیاح زاده، در ۲۳ تیرماه سال جاری چشم از جهان برگرفت. او در سال ۱۳۱۳ (۱۹۳۵) در رضائیه متولد شد. از آغاز کودکی خانواده او به تهران نقل مکان کردند. دوره دبستان و دبیرستان را در تهران گذراند. در سال ۱۳۳۵ (۱۹۵۶) پس از گذراندن دوره ای در سازمان نقشه برداری موفق به اخذ فوق دیپلم فنی در رشته کارتوگرافی شد و در همان سازمان به کار مشغول گردید. در سال ۱۳۳۸ (۱۹۵۹) با آقای مهدی سیاح زاده که در همان سازمان مشغول به کار بود، ازدواج کرد. پس از ۲۳ سال خدمت، در سال ۱۳۵۶ (۱۹۷۷) بازنشسته گردید و یک سال بعد با خانواده به امریکا مهاجرت کرد. سه دختر آنها هاید، نازیلا و رکسانا دارای تحصیلات عالی می باشند و پنج نوه حاصل ازدواج آنها است. شورای دبیران آرمان در گذشت بانو عزیزه را که همواره در جمع یاران و خویشان نمادی از ادب و رفتار مهرآمیز بود، به همسر ایشان دکتر مهدی سیاح زاده، فرزندان و نوه های آن بانوی گرانقدر و به همه دوستان ایشان تسلیت می گوید.

به گرامیداشت بازیگر محبوب ایران زنده یاد عزت الله انتظامی

عزت الله انتظامی بازیگر پیشکسوت و محبوب سینمای ایران صبح جمعه ۲۶ مرداد در سن ۹۴ سالگی درگذشت. انتظامی در دوران فعالیت ۷۰ ساله هنری خود در بیش از ۱۰۰ فیلم سینمایی و ۲۶ تئاتر بازی کرد.

شورای دبیران آرمان فقدان این هنرمند بزرگ را به خاندان او و مردم ایران تسلیت می گوید.

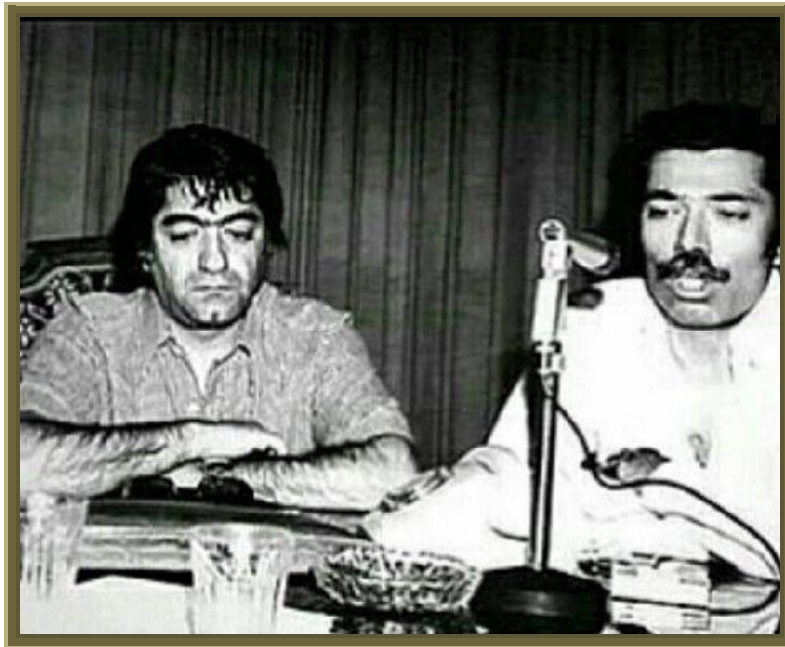
عزت الله انتظامی متولد ۳۰ خرداد ۱۳۰۳ در تهران و فارغ التحصیل دانشکده هنرهای زیبای تهران در سال ۱۳۵۱ بود. وی فعالیت هنری خود را با پیش پرده خوانی در تماشاخانه‌های لاله زار شروع کرد و پس از یک سال به تماشاخانه‌های هنر و فرهنگ تهران رفت. در سال ۱۳۲۰ نخستین نمایش حرفه‌ای خود را با عنوان اولتیماتوم نوشته پرویز خطیبی به کارگردانی اصغر تفکری در تئاتر پاریس خیابان لاله‌زار اجرا کرد و تا سال ۱۳۲۶ توانست در بیش از ۱۰ نمایش نقش پردازی کند. بازی در فیلم وارثه بهاری به کارگردانی پرویز خطیبی نخستین تجربه سینمایی اوست.

او به نقل از کتاب "دانشنامه‌ی سینمای ایران" نوشته‌ی عباس بهارلو در سال ۱۳۳۲ به آلمان غربی رفت و در مدرسه شبانه تئاتر و سینما به نام «فولکس هوخ شوله» در «هانوفر» تحصیل کرد. در همان دوره در فیلمی به نام «دزد/ قصیده» به کارگردانی «لپاخ» نقش آفرینی کرد. این هنرمند در سال ۱۳۳۷ به ایران بازگشت و در دوبله چند فیلم مشارکت کرد.

انتظامی در سال ۱۳۴۸ با «گاو» ساخته داریوش مهرجویی وارد عرصه حرفه‌ای سینما شد و در نقش مش حسن در این اثر سینمایی به کارگردانی مهرجویی به ایفای نقش پرداخت. دایره مینا، پستیچی، هامون، بانو، حاجی واشنگتن، اجاره‌نشین‌ها، گراند سینما، گاو، ستارخان، صادق کرده، خانه خلوت، ناصرالدین شاه اکتور سینما، روز فرشته، روسری آبی، مینای شهر خاموش، ستاره می‌شود، دیوانه از قفس پرید، خانه‌ای روی آب و راه آبی ابریشم از جمله آثاری هستند که آقای بازیگر در آنها به ایفای نقش پرداخته است. انتظامی اولین بازیگر ایرانی بود که موفق به دریافت جایزه از فستیوال بین‌المللی شد. وی برای بازی در فیلم گاو جایزه هوگو نقره‌ای بهترین بازیگر نقش اول مرد را از جشنواره بین‌المللی فیلم شیکاگو دریافت کرد.

عزت‌الله انتظامی در تمام این سال‌ها با کارگردانان بزرگی کار کرد که از جمله آنان می‌توان به علی حاتمی، مسعود کیمیایی، رخشان بنی‌اعتماد، و ناصر تقوایی اشاره کرد. فرزند او مجید انتظامی موسیقی‌دان و آهنگ ساز فیلم ایرانی است.

در مراسم ختم زنده یاد انتظامی در تهران، علی نصیریان هنرمند بلند آوازه و دوست دیرین آن زنده یاد چنین گفت: "او در تئاتر لاله زار پیش‌پرده خوان بود که در کارهای نمایشی سنتی بسیار مفید است، در آن زمان آگاهی‌هایی که از نوع نمایش‌های سنتی داشت بسیار مهم بود؛ البته تئاتر لاله‌زار هم برای خودش کلاس خاصی دارد و مردم آن را دوست دارند. همیشه نمایش‌هایی که در آن موسیقی عجیب بوده، موفق بوده است... مرحله دوم کار او، همکاری با عبدالحسین نوشین است. نوشین فردی فرهیخته بوده و نمایشنامه‌های مهمی را ترجمه کرد. او نقطه عطفی در هنر خود بود و به صورت جدی تمرین، ترجمه درست، شخصیت پردازی و دکور و لباس و موسیقی را در تئاتر آورد. در این مرحله آقای انتظامی شاگرد او بود و با هنرمندان بزرگی کار می‌کرد. کلاس‌های آقای نوشین برای آقای انتظامی خیلی سرنوشت ساز بود. در مرحله سوم او به آلمان رفت و برگشت به جایی که همه ما در وزارت فرهنگ جمع بودیم. بعدها اداره هنرهای دراماتیک تشکیل شد و ما در آنجا با آقای انتظامی آشنا شدیم. فردی شوخ طبع و شلوغ بود و بسیار هوشمند رفتار، نگاه و مطالعه می‌کرد و به من گفت من می‌خواهم با تو (علی نصیریان) کار کنم و به گروه من پیوست. او دانش خوبی داشت و بعدها با تئاتر مدرن که ما انجام می‌دادیم، مواجه شد. او در نمایش‌های ایرانی تلویزیونی درخشید و بعد که تئاتر "سنگلج" باز شد، کارهای صحنه‌ای هم انجام داد و سرانجام گروه ما با فیلم "گاو" وارد مقوله

استاد علی نصیریان و زنده یاد انتظامی در دوران جوانی

سینما شد. او زحمت بسیاری کشید تا به اینجا رسید. مثلا در فیلم «گاو» که نقشی خیلی پیچیده داشت و بار روانی زیادی داشت که باید جایگزین حیوان و مسخ می‌شد؛ کار بسیار دشواری انجام داد. او جایگاه بالا و بلندی در کار نمایش این مملکت داشته است. عزت‌الله انتظامی از ستون‌های اصلی و اساسی تئاتر و سینما جدید ایران است و آثارش ماندگار است. نسل ما با رنج بزرگ شد، در سال ۳۰ فقط یک عدد کتاب تئاتری بود. ارزش کار آقای انتظامی خیلی بالا است، چون خودش، خودش را ساخت. او دانشگاه رفت تا بگوید در این سن هم می‌شود دانشگاه رفت، اما چیزی به او اضافه نکرد، زیرا او احتیاجی به آنها نداشت."

علی نصیریان در پایان سخنانش گفت: "من یاد گرفتم که هر کسی خودش خواست، توانست به جایی برسد و گرنه کسی کاری برای آنها انجام نداد. بنابراین جوانان باید دستشان را بر روی زانوهای خود بگذارند و پیش بروند. از گذشته تا امروز هم همین بوده است. او در کارهای سنتی خود بسیار استادانه حضور پیدا کرد و بسیار مسلط بود. امیدوارم هر جا هست جایش راحت باشد."